

Th. Nielsen: Jeg vil ikke strides med den ærede 6te Landstingsmand for Kjøbenhavn (Bloug) om, hvem der har Skylden; derom vil der naturligvis altid blive Spørgsmaal mellem de stridende Parter, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem, lige saa lidt som jeg, er kompetent til at afgjøre, hvem der har Skylden. Jeg tror nemlig, at det ærede Medlem fra sin Side er vel meget Part i Sagen til at kunne afgjøre det, og jeg skal derfor lade det Spørgsmaal ligge, hvem der har begyndt Striden, det tror jeg ikke, de stridende Parter kunne blive enige om. Jeg vil indrømme, at Skyld og Ulflyd i enhver Strid altid er blandet mere eller mindre sammen hos de stridende Parter paa hver Side, men videre kan jeg ikke gaa. At den ene Part alene skulde have Skylden, og derfor er den, der skal begynde paa Forsoningsarbejdet, det kan jeg ikke erkjende. Det er dog ikke Folkethinget, der bærer Ansvaret for de foreløbige Finantslove, og naar det navnlig af den ærede 6te Landstingsmand for Kjøbenhavn og den ærede Ordfører er blevet fremhævet, at man jo ikke har kunnet forudsæ, at der vilde komme en Rigsdag, der endog saa vilde nægte at behandle Finantsloven, vil jeg bemærke, at Folkethinget ganske vist et Par Gange, har nægtet Finantsloven, men paa Tider, da der var langt til Finantsaarets Udløb, og dernæst har Folkethinget, jo aldrig vægret sig ved at behandle om en midlertidig Finantslov. Det var ikke Folkethinget, der, om jeg maa bruge det Udtryk, dræbte den midlertidig Finantslov, efter at denne i en lang Aarrække havde været Sædvane. Det var jo ikke Folkethinget, der gjorde det, og derfra stammer jo for en stor Del Kalamiteten. Det er min Overbevisning — det kan være jeg tager fejl — at der var tilstrækkelig Tid, saaledes at man kunde have faaet Sagen udjævnet i 1885, men jeg skal ikke nærmere komme ind paa det; jeg tror ikke, ligesom ærede andre Medlemmer, at det vil baade os videre. — Jeg skal minde den ærede Finantsminister om, at Stillingen til Vestindien, saaledes som han selv indrømmer, er i høi Grad uholdbar eller i alt Fald uholdbar. Saa vidt jeg huffer — det kan være jeg huffer fejl, men jeg tror det ikke — var det sidste Gang i 1880, at den ærede Minister fremsatte et Lovforslag om Vestindien. Det var paa en Tid, hvor Folkethinget, hvilke Bestyrelser man nu end ellers kunde fremføre mod det, forhandlede med en redelig Villie til at faae noget Udbytte ud af Sagerne, og den ærede Minister veed jo, at man heller ikke nægtede at behandle Lovforslaget, men kun gav det et noget andet

Indhold end det som den ærede Minister havde givet det. Men fra det Øieblik tabte den ærede Minister ganske Interessesen for Sagen, saaledes forekom det i alt Fald mig, der dengang var Medlem af Udvalget, og han har ikke forelagt det senere. Det forekommer mig dog at være befyndeligt, naar Stillingen er i den Grad i Strid med Kolonialloven, som den er. — Forpagtningskontrakterne med Hensyn til Østersøfiskerierne skal jeg ikke indlade mig paa, jeg har her henholdt mig til, hvad Statsrevisionen i saa Henseende har fremført. Det er mig meget vel bekendt, at Lovforslaget havde det Indhold, som den ærede Minister ansøgte, men det er mig lige saa vel bekendt, at det indholdt den Bestemmelse, at Loven skulde træde i Kraft den 1ste Mai 1885. Den vilde have haft den Følge, at Forpagtningskontrakterne ophævedes, og det vilde altsaa have influeret paa Forpagternes Stilling. Denne Sag har imidlertid i og for sig ikke nogen synderlig Interesse, i alt Fald ikke ved Siden af de andre store Spørgsmaal, der foreligge, og da navnlig ved Siden af det store vestindiske Spørgsmaal for ikke at tale om Sagen i dens Helhed.

Juel: Jeg skal ikke blande mig i Diskussionen mellem de to ærede Ordførere om, hvem der har Skylden, men jeg skal blot tillade mig den Øttring, at den Omstændighed, at Landstinget i sin Tid ikke vilde gaa ind paa den midlertidige Finantslov, da ikke var Skyld i, at vi fik den provisoriske Finantslov i 1877, som var Begyndelsen til denne Art Finantslove; thi saa vidt jeg huffer var det først 7 Aar senere, at Landstinget begyndte at røre ved den midlertidige Finantslov.

Bloug: I det jeg iøvrigt er enig med den ærede Ordfører for Mindretallet i at lade denne Diskussion hvile og overlade Historien at domme os imellem, skal jeg bemærke, at Grunden til, at Landstinget forlastede den Form, hvori den midlertidige Finantslov var affattet, var den, at Folkethingets Statsrevision havde begyndt at gjøre den Indvending, at den var tvivlsom.

Finantsministeren (Strup): Det ærede Medlem har ikke Ret i, at Spørgsmaalet vedrørende de vestindiske Koloniers finantzielle Forhold ikke har været bragt frem af mig siden 1880. Jeg skal ikke trætte den ærede Forsamling med at bringe videre frem, hvad der senere er passeret, men det ærede Medlem blev staaende paa et meget for tidligt Trin der.